

CHƯƠNG MƯỜI BA: CUỐN NHẬT KÝ CỰC KỲ BÍ MẬT

Hermione phải ở lại bệnh thất trong nhiều tuần lễ sau. Khi những học sinh khác kéo nhau trở về trường sau kỳ nghỉ lễ Giáng Sinh, sự vắng mặt của cô bé đã làm dậy lên vô số chuyện đồn đãi rùm beng. Dĩ nhiên ai cũng tưởng là Hermione đã bị tấn công. Nhiều học sinh kéo đi thành hàng dài ngang qua bệnh thất tìm cách dòm Hermione một cái, đến nỗi bà Pomfrey phải đem mấy tấm màn của bà ra để quây quanh giường của Hermione, cho cô bé đỡ ngượng trước những cặp mắt tò mò về bộ mặt đầy lông của mình.

Chiều nào Harry và Ron cũng đến thăm Hermione. Khi học kỳ mới bắt đầu, tụi nó đem bài vở trong lớp đến cho Hermione ôn trong bệnh thất. Có buổi chiều, Ron vừa đặt chồng sách vở lên chiếc bàn cạnh giường cho Hermione, vừa nói:

- Gặp mình, nếu mình mà mọc râu chuột chẳng hạn, thì mình cũng nghĩ ôn bài luôn cho khỏe.

Nhưng Hermione cương quyết nói:

- Đừng có nói ngu vậy, Ron. Mình phải theo kịp bài vở trong lớp chứ!

Tinh thần cô bé đã phấn chấn lên khá nhiều, bởi vì gương mặt đã nhẵn lông và đôi mắt đang trở lại màu nâu. Hermione nói nhỏ để bà Pomfrey khỏi nghe thấy:

- Mấy bồ có thêm được manh mối gì mới không?

Harry rầu rĩ:

- Không.

Ron khẳng định, có đến lần thứ một trăm chứ không ít hơn:

- Mình chắc là Malfoy chứ không ai khác hết!

Harry chợt chỉ vào một mẫu giấy vàng thò ra dưới gối của Hermione, hỏi:

- Cái gì vậy?

- Ờ... chỉ là một tấm thiệp Chúc bình phục thôi mà...

Hermione vội vàng giấu nó đi, nhưng Ron đã lanh tay hơn cô bé. Nó rút tờ giấy, mở ra và đọc to:

- Gửi Hermione lời chúc mau chóng bình phục của người thầy luôn quan tâm đến em, giáo sư Gilderoy Lockhart, Huân chương Merlin, đệ tam đẳng, thành viên danh dự của Liên đoàn phòng chống Lực lượng Hắc ám, năm lần đoạt giải thưởng Nụ cười quyến rũ nhất của tuần báo Mụ Phù Thủy.

Ngẩng đầu lên nhìn Hermione, ghê tởm:

- Bồ gối đầu bằng cái thứ này à?

Nhưng Hermione thoát được, khỏi trả lời, vì lúc ấy bà Pomfrey đi vào, mang theo liều thuốc buổi tối cho cô bé.

Khi rời bệnh thất để trở về tháp Gryffindor, Ron nói với Harry:

- Bỏ đã bao giờ gặp ai nịnh đầm hơn thầy Lockhart chưa?

Thầy Snape ra cho chúng một núi bài tập đồ sộ đến nỗi khi Harry còn chưa làm xong, thì nó đã có cảm giác như mình đã học tới năm thứ sáu rồi. Ron đang lải nhải là phải chi lúc này nó nhớ hỏi Hermione xem cần cho thêm bao nhiêu cái đuôi chuột vô Thuốc Mộc Long, thì hai đứa bỗng nghe một tiếng thét giận dữ vọng xuống từ tầng lầu phía trên.

Harry thì thầm:

- Tiếng thầy Filch.

Hai đứa vội vàng leo lên cầu thang rồi dừng lại nghe ngóng.

Ron lo lắng:

- Bỏ có nghĩ là lại có thêm ai đó bị tấn công không?

Tụi nó đứng yên, dỏng tai về phía phát ra tiếng thét của thầy Filch, nghe càng lúc như càng điên tiết thêm:

- ... càng thêm việc trút xuống đầu ta! Kỳ cọ suốt cả đêm, làm như ta không đủ việc để làm hay sao chứ? Không, quá sức chịu đựng rồi. Chuyện này là giọt nước làm tràn ly mà, ta phải đi gặp cụ Dumbledore!

Tiếng bước chân của thầy Filch dầm thình thịch nhỏ dần, rồi hai đứa nhỏ nghe tiếng cánh cửa đóng sầm.

Góc cua hành lang, hai đứa thập thò, ló đầu ngó theo. Rõ ràng thầy Filch vẫn không rời vị trí canh gác của mình: chỗ vừa xảy ra chuyện chính là chỗ mà con mèo Bà Noris đã bị ế bùa cứng đờ. Hai đứa liếc coi cái gì đã khiến cho thầy Filch hét toáng lên. Thì ra một vũng nước lai láng tràn ngập hết một nửa hành lang, có vẻ như đã chảy ra từ kẽ hở dưới cánh cửa nhà vệ sinh nữ của con ma khóc nhe Myrtle. Lúc này, khi không còn oang oang tiếng hét của thầy Filch nữa, thì tiếng tí tê nức nở của con ma khóc nhe Myrtle vọng ra lại càng rõ.

Ron thắc mắc:

- Giờ này chị ấy mắc chùng gì vậy?

Harry bảo:

- Tụi mình vô coi sao.

Rồi túm vạt áo chùng kéo lên cao quá mắt cá chân để bước qua vũng nước, tới trước cánh cửa đeo tấm bảng nhỏ ghi chữ thật to: CẦU TIÊU HƯ. Và cũng như mọi khi, hai đứa bất chấp lời ghi trên tấm bảng, cứ bước vào.

Lúc này con ma khóc nhè Myrtle đang khóc lóc, có lẽ thảm thiết và ai oán hơn bao giờ hết. Hình như con ma đang ẩn mình dưới cái bồn nước thường ngày của nó. Đèn cầy thấp trong nhà vệ sinh đã tắt lụi hết vì bị nước tạt, cả phòng tối đen, tường và sàn thì ướt đẫm.

Harry đánh tiếng hỏi:

- Chị Myrtle, có chuyện gì vậy?

Tiếng Myrtle rên lên thống thiết:

- Ai đó? Lại đến quăng vô đầu tôi cái gì nữa hả?

Harry đến gần cái buồng cầu tiêu của Myrtle mà nói:

- Mặc gì mà tôi lại quăng cái gì đó vô chị chứ?

Myrtle rống lên:

- Đừng có hỏi tôi nữa!

Myrtle xuất hiện, kéo theo làn nước cứ trào ra làm sàn nhà càng thêm ngập lụt.

- Tôi chỉ ở trong này, chỉ lo đau nỗi đau của mình, vậy mà người ta cũng cứ tới quăng sách vô đầu tôi để bày trò vui...

Harry nói, nghe rất có lý:

- Nhưng mà dù có ai liệng cái gì vô chị thì chị cũng đâu có bị làm sao. Tức là cái đó chỉ bay xuyên qua chị mà thôi, đúng không?

Nhưng hóa ra điều nó vừa nói ra thiệt là ngu ngốc. Con ma Myrtle như được thể càng rống lên dữ tợn hơn:

- Phải rồi! Cứ liệng sách vô đầu Myrtle nữa đi, vì nó đâu có còn cảm giác gì đâu! Liệng mà trúng bao tử nó thì được mười điểm đấy! Còn như trúng đầu thì được năm mươi điểm cho tha hồ sướng! Chà, vui dữ a! Làm sao tôi có thể nghĩ ra được trò chơi hay như vậy chứ!

Harry hỏi:

- Nhưng mà ai liệng cái gì vô chị mới được chứ?

Myrtle trừng mắt nhìn nó:

- Tôi không biết... Tôi đang ngồi trên cái ống nước chữ U, đang suy tư về cái chết, thì nó rớt ngay trên đỉnh đầu tôi. Nó đang kia kìa, chắc bị nước tẩy sạch rồi...

Harry và Ron cùng nhìn vô cái chậu mà Myrtle chỉ. Bên trong có một quyển sách nhỏ và mỏng. Bìa quyển sách đã te tua và ướt nhẹp như mọi thứ trong nhà vệ sinh này. Harry bước tới để lượm cuốn sách lên, nhưng Ron bỗng nhiên vung tay cản nó lại.

Harry hỏi:

- Sao vậy?

Ron đáp:

- Bờ có điên không? Cuốn sách có thể rất nguy hiểm.

Harry cười:

- Nguy hiểm? Thôi đi, làm sao một cuốn sách mà nguy hiểm được?

Ron vẫn ngó cuốn sổ một cách lo lắng:

- Bờ không biết được đâu. Ba có kể cho tụi này nghe, hồi đó, trong sổ sách bị Bộ Pháp Thuật tịch thu, có một cuốn đốt cháy đuôi luôn mắt người đọc. Có cuốn Thơ Phù thủy, ai đọc qua rồi mãi đòi hể mở miệng ra là nói về. Lại có một mụ phù thủy già nào đó ở xứ Bath làm ra cuốn sách mà ai cầm lên rồi thì không thể nào ngừng đọc! Bờ sẽ cứ ohải dí mũi vô cuốn sách mọi lúc mọi nơi, làm cái gì cũng chỉ dùng một tay để làm mà thôi. Lại có cuốn...

Harry nói:

- Thôi được, mình hiểu rồi.

Cuốn sách nhỏ vẫn nằm trong chậu, bí ẩn và ướt nhẹp, Harry lưỡng lự:

- Nếu mình không thử thì làm sao biết được...

Nó lách qua khỏi Ron để cúi xuống lượm cuốn sách lên.

Ngay lập tức Harry nhận ra đây là một quyển nhật ký, và những dòng ngày tháng ghi mờ nhạt trên bìa cho nó biết ngay rằng cuốn nhật ký đó đã có từ năm mười năm trước. Harry háo hức mở ra. Trên trang đầu tiên, chỉ có một cái tên bằng mực đã phai "T. M. Riddle".

Ron bước đến gần một cách dè dặt và ngó quyển nhật ký qua vai của Harry. Nó kêu lên:

- Khoan đã, mình biết cái tên này... T. M. Riddle được tặng giải thưởng Công lao đặc biệt cách đây năm mười năm.

Harry ngạc nhiên hết sức:

- Sao bờ biết được chuyện đó?

Ron nhắc lại mà còn thấy quạu:

- Tại thầy Filch bắt mình đánh bóng cái huy chương của anh ta tới năm chục lần hồi mình bị phạt cấm túc đó, nhớ không? Mình đã lỡ ói sên vô tắm mề đây đó, rồi mất cả tiếng đồng hồ chùi nhót dính trên một cái tên, thì mình phải nhớ cái tên đó chứ.

Harry gỡ từng tờ giấy ướt ra. Trang nào cũng trắng bóc. Không có một chút dấu vết mờ nhạt nào chứng tỏ là đã từng có chữ nghĩa được viết lên những trang giấy đó, dù là một ghi chú thông thường như "sinh nhật dì Mabel" hay "hẹn nha sĩ lúc ba giờ rưỡi".

Harry không giấu được thất vọng:

- Anh ấy không viết gì trong này hết.

Ron tò mò:

- Mình không hiểu tại sao người nào đó lại muốn quăng nó vô cầu tiêu?

Harry lật bìa sau cuốn nhật ký và thấy in tên của một tiệm bách hóa ở đường Vauxhall, thành phố Luân Đôn. Harry đắm chiêu ngắm nghĩ:

- Anh ta mua một cuốn nhật ký ở một cửa tiệm trên đường Vauxhall. Chắc anh ta xuất thân trong một gia đình Muggle.

Ron nói:

- Ừ, nhưng chẳng để làm gì đâu.

Kề tai Harry, Ron thì thầm nói thêm:

- Thử liệng trúng mũi con ma khóc nhà Myrtle coi, được năm chục điểm đó.

Tuy nhiên, chẳng hiểu sao Harry lại bỏ cuốn nhật ký vô túi.

Đầu tháng hai Hermione rời khỏi bệnh thất, đuôi đã đứt, râu đã rụng, mặt đã nhẵn lông. Đêm đầu tiên cô bé trở lại tháp Gryffindor, Harry đưa ngay cho cô bé coi quyển nhật ký của T. M. Riddle và kể cho cô bé nghe câu chuyện mình đã tìm được quyển nhật ký như thế nào.

Hermione hăng hái cầm quyển nhật ký lên xem xét tỉ mỉ:

- Ôi, chắc thế nào nó cũng phải ẩn chứa một quyền lực nào đó.

Ron giễu:

- Nếu mà có, thì điều đó phải được giấu kỹ lắm. Hổng chừng nó mắc cỡ đó. Harry, mình không hiểu tại sao bồ không quăng nó đi cho rồi.

Harry nói:

- Ước gì mình biết được tại sao lại có người cố quăng nó đi. Mình cũng muốn biết Riddle đã được thưởng nhờ “Công lao đặc biệt” gì đối với trường Hogwarts.

Ron tỏ ra không hứng thú lắm:

- Công gì mà chẳng được? Có thể anh ta được ba chục cái O. W. L [(viết tắt của “Ordinary Wizarding Level”, một danh hiệu sau khi vượt qua loạt kiểm tra sát hạch vào cuối năm thứ năm. Tạm gọi là “Phù Thủy Thường Đẳng”)] hoặc đã cứu được một thầy giáo thoát khỏi vòi một con mực khổng lồ. Hay không chừng anh ta đã ám sát Myrtle; làm chuyện đó cũng kể như công lao đặc biệt...

Nhưng căn cứ vào nét mặt tự lự của Hermione thì Harry dám chắc là cô bé đang nghĩ đến cái điều mà nó cũng đang suy nghĩ.

Ron hết ngó mặt Hermione đến mặt Harry, hỏi:

- À, Malfoy nói là Phòng chứa Bí mật từng được mở ra cách đây năm mươi năm, đúng không?

- Ừ...

Ron chậm rãi gạt đầu. Hermione gõ gõ ngón tay lên quyển nhật ký một cách hồi hộp:

- Và cuốn nhật ký này được viết cách đây đúng năm mươi năm.

- Thì sao?

- Ôai, Ron ơi, đầu óc bồ để đâu vậy?

Hermione chặt lưỡi cầu nhàu.

- Tụi mình biết cái người mở ra Phòng chứa Bí mật lần trước đã bị đuổi cách đây năm mươi năm. Tụi mình biết T. M. Riddle được thưởng vì công lao đặc biệt với trường Hogwarts năm mươi năm về trước. Vậy thì biết đâu Riddle được thưởng chính nhờ công đã bắt được người thừa kế Slytherin? Biết đâu nhật ký của anh ấy có thể cho mình biết mọi thứ – Phòng chứa Bí mật ở đâu chẳng hạn, và làm thế nào để mở nó ra? Có quái vật gì sống ở trong đó? Chính cái kẻ nào đã chủ mưu những vụ tấn công gần đây nhất định là kẻ không muốn thấy cuốn nhật ký này nằm vất vưởng quanh đây, đúng không nào?

Ron gật gù:

- Đó là một giả thiết xuất sắc đó Hermione à. Chỉ có điều bồ sót một chi tiết: trong nhật ký không có chữ viết nào cả.

Hermione bèn rút cây đũa phép ra khỏi cặp của mình. Cô bé nói nhỏ:

- Có thể nó được viết bằng mực vô hình.

Hermione gõ đầu đũa lên quyển nhật ký ba lần, đọc thần chú:

- Aparecium! [(Uùm ba la hiện ra)]

Chẳng có gì hiện ra cả. không một chút nao núng, Hermione nhét cây đũa phép trở vô cặp, rồi lấy ra một cái giống như cục gồm màu đỏ chói. Cô bé nói:

- Đây là cục Gôm Tiết lộ, mình mua ở Hẻm Xéo.

Cô bé hí húi chà cục gồm lên chỗ có chữ 1 tháng Giêng. Cũng không hiện ra cái gì. Ron ngao ngán nói:

- Mình đã bảo rồi, chẳng có gì để phát hiện trong cuốn nhật ký như một món quà Giáng Sinh, nhưng rồi chẳng hơi đâu mà viết gì vô trong đó.

Harry vẫn không thể nào giải thích, cho dù ngay cả với chính mình, là tại sao nó không chịu liệng cuốn nhật ký của Riddle đi cho rồi. Có một điều là cho dù Harry biết quyển nhật ký không có chữ, nó vẫn cứ hay lơ đãng cầm quyển sổ lên và lần giở từng trang, như thể trong đó có một câu chuyện mà nó muốn đọc hết. Và mặc dù Harry chắc chắn là nó chưa từng nghe qua cái tên T. M. Riddle trước đây, nhưng cái tên ấy dường như vẫn mang một ý nghĩa gì đó đối với nó, gần như thể Riddle là một người bạn thời thơ ấu của nó, mà nó còn nhớ mang máng. Nhưng mà chuyện đó nghe nhảm nhí quá. Trước khi nhập học trường Hogwarts, Harry không hề có một đứa bạn nào hết, vì thằng anh họ Dudley đâu có muốn cho ai chơi với Harry.

Dù vậy, Harry vẫn quyết tâm tìm hiểu thêm về Riddle. Hôm sau vào giờ chơi, có đi tới Phòng Truyền Thống để xem lại cái mề đay Công lao đặc biệt mà Riddle đã được thưởng.

Cùng đi với nó là Hermione đang hào hứng khám phá và Ron hoàn toàn bất đắc dĩ. Ron ngao ngán nói với hai đứa bạn là nó đã xem cái Phòng Truyền Thống quá đủ rồi, đủ để cho cả đời nó không cần xem lại nữa.

Tấm mề đay vàng sáng bóng của Riddle được cất trong một cái tủ ở góc phòng. Không có chi tiết nào trên đó nói rõ nhờ đâu mà Riddle được tặng thưởng. (Ron nói: “Cũng may. Chứ nếu có liệt kê thành tích thì e là cái mề đay sẽ bị hơn và chắc lần đó mình phải đánh bóng đến sút móng luôn.”) Nhưng tại nó lại tìm được tên của Riddle được ghi trên một cái huy chương Hạnh kiểm pháp thuật đã cũ, và trong danh sách các Thủ lĩnh nam sinh cũng có tên Riddle.

Ron nhăn mũi một cách khó chịu:

- Tay này có vẻ giống anh Percy: cũng Huynh trưởng, Thủ Lĩnh Nam Sinh... và có lẽ cũng đứng nhất ở mọi môn.

Hermione nói bằng một giọng hơi bị tổn thương:

- Sao bồ nói như thế điều đó là tệ hại lắm vậy!

Mặt trời dạo này đã bắt đầu chịu chiếu sáng phía trên ngôi trường Hogwarts. Tình hình bên trong cũng sáng sủa hơn, ngày càng có nhiều hy vọng hơn. Không còn vụ tấn công nào khác nữa, kể từ sau vụ Justin và Nick Suýt Mất Đầu bị hóa đá. Bà Pomfrey rất hài lòng báo cáo là tính khí của lũ nhân sâm đang trở nên thất thường và giữ kè hơn, nghĩa là chúng đang lớn lên, không còn là trẻ con nữa.

Một buổi trưa, Harry nghe bà Pomfrey ân cần nói với thầy Filch:

- Khi nào chúng hết mụn trứng cá thì kể như có thể cho thay chậu lần nữa. Sau đó, thu hái xong thì đem hầm nhừ. Chẳng mấy chốc nữa là Bà Noris của thầy sẽ bình phục thôi.

Harry nghĩ chắc là Người kế vị Slytherin đã biết sợ. Giờ đây, khi cả trường đã bắt đầu nghi ngờ và cảnh giác thù hằn việc mở cửa Phòng chứa Bí mật cũng trở thành một hành động hết sức liều lĩnh. Có thể con quái vật, hay con gì đi nữa, giờ đây đã nằm xuống chuẩn bị ngủ một giấc dài năm mươi năm nữa...

Nhưng Ernie, học sinh nhà Hufflepuff, vẫn không lấy thế làm lạc quan lắm. Nó vẫn tin chắc rằng Harry là kẻ có tội, rằng Harry đã để “lộ chân tướng” ở Câu lạc bộ Đấu tay đôi. Con yêu tinh Peeves cũng chẳng làm cho vấn đề khá hơn. Nó cứ nhảy vô bổ đám đông tụ tập trong hành lang mà hát rống lên: “Ôi Potter, đồ thối tha”, về sau này bài hát của nó còn được minh họa bằng điệu múa diễu hành nữa chứ.

Thầy Gilderoy Lockhart có vẻ cho là chính một mình ông đã chấm dứt được những vụ tấn công. Có lần, khi bọn học sinh nhà Gryffindor đang sắp hàng chờ vô lớp học môn Biến, Harry nghe lỏm được cuộc trò chuyện giữa thầy Lockhart và giáo sư McGonagall. Thầy Lockhart nói:

- Tôi chắc không còn chuyện lôi thôi nào nữa đâu.

Thầy gõ gõ lên mũi mình và nháy mắt ra vẻ hiểu biết:

- Tôi cho là phen này cửa Phòng chứa Bí mật đã được khóa lại vĩnh viễn. Thủ phạm ắt phải biết là sớm muộn gì cũng sẽ bị tôi tóm cổ. Thành ra nó khôn hồn thì dừng lại ngay bây giờ, kéo tôi sẽ phải nặng tay với nó. Cái mà bây giờ trường ta cần là một cuộc kích hoạt – tinh thần. Để xả xui thôi. Xóa hết những ấn tượng xấu của học kỳ vừa rồi đi! Bây giờ tôi chưa thể tiết lộ gì được, nhưng tôi đã có kế hoạch rồi...

Thầy Lockhart lại gõ ngón tay lên mũi mình rồi sải bước chân đi.

Vào bữa điểm tâm ngày 14 tháng hai thì ý tưởng về một cuộc “kích hoạt tinh thần” của thầy Lockhart đã trở nên rõ ràng. Đêm hôm trước, Harry không ngủ được nhiều vì phải luyện tập Quidditch hơi khuya. Nó dậy trễ, lật đật xuống Đại sảnh đường sau mọi người. Khi bước vào Sảnh đường, nó thoáng có ý nghĩ mình đã đi vô nhầm chỗ.

Các bức tường đều treo đầy những bông hoa to tướng màu hồng phơn phớt. Ghê hơn nữa là hoa giấy hình trái tim cứ rơi như mưa từ trần nhà màu xanh lơ xuống. Harry đi tới cái bàn của nhà Gryffindor. Ôi đó, Ron đã ngồi sẵn với vẻ mặt như muốn bệnh, còn Hermione thì dường như không thể nào nín cười được.

Harry ngồi xuống, phủi hoa giấy bám đầy trên miếng thịt muối của nó, hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Ron giơ ngón tay chỉ lên bàn giáo viên, rõ ràng là nó ngán đến hết chỗ nói. Thầy Lockhart đang vẩy tay bảo mọi người im lặng. Ông mặc một cái áo chùng màu hồng cho phù hợp với màu sắc trang trí. Các giáo viên khác ngồi ở hai bên ông đều đeo một bộ mặt như đá. Từ chỗ nó ngồi, Harry có thể nhìn thấy gò má giáo sư McGonagall gồ lên do cơ bắp dưới da mặt gồng quá sức. Còn thầy Snape thì mang một bộ mặt của người vừa bị tọng vô họng một vại thuốc Mộc Xương.

Thầy Lockhart hô to:

- Chúc mừng ngày lễ Tình yêu! Và cho phép tôi cảm ơn bốn mươi sáu người, tính đến nay, đã gọi cho tôi thiệp chúc mừng. Vâng, tôi đã tự ý bày ra cuộc vui này để cống hiến cho quý vị một sự ngạc nhiên thú vị – và chưa hết đâu nhé!

Thầy Lockhart vỗ tay, và một tá chú lùn mặt mũi cáu kỉnh từ hành lang tiền sảnh đều bước diễu hành qua cánh cửa vào Đại sảnh đường. Không phải những chú lùn tầm thường đâu! Thầy Lockhart đã cho tất cả các chú lùn đeo cánh và ôm đàn hạc.

Thầy Lockhart rạng rỡ nói tiếp:

- Đây là những vị thần ái tình dễ thương đi trao thiệp! Ngày hôm nay các vị thần ái tình này sẽ đi khắp trường để cho quý vị cầu chúc tình yêu! Và cũng vẫn chưa hết! Tôi chắc chắn các vị đồng nghiệp của tôi sẽ nhân cơ hội này mà trổ chút tài ba. Sao các trò không thử yêu cầu thầy Snape phết cho một món Tình Được? Trong khi thầy Snape chuẩn bị món thuốc tuyệt vời ấy thì giáo sư Flitwick sẽ chứng tỏ ông biết nhiều về Bùa Mê hơn bất cứ một pháp sư nào mà tôi từng gặp, chánh hiệu con chó già lấu cá đấy nhé!

Giáo sư Flitwick vui đầu giấu mặt vô hai bàn tay. Còn thầy Snape thì ngó như thể ông sẽ nhồi thuốc độc cho bất cứ đứa nào dám mở miệng xin món Tình Được.

- Ê, Hermione, bồ làm ơn nói là bồ không có trong đám bốn mươi sáu người ái mộ đó đi.

Hermione tự nhiên ra vẻ bận bịu lục tìm cái thời khóa biểu trong cặp, không thềm nói gì.

Suốt cả ngày hôm đó, mấy chú lùn cứ xông vô các lớp để trao thiệp mừng Tình nhân, khiến các giáo sư phát bực mình. Xế trưa, khi cả đám nhà Gryffindor đang đi lên lầu để học môn Bùa Ngải, thì một chú lùn bắt kịp Harry. Vừa dùng cùi chỏ huých người ta để vệt đường, chú lùn có vẻ mặt đặc biệt nham hiểm ấy vừa la to:

- Ôi, anh đây rồi, anhARRY Potter.

Kinh hoàng với ý tưởng mình sẽ bị tặng cho một tấm thiệp tình nhân trước mặt những cô bé học sinh năm thứ nhất đang đứng sắp hàng, trong đó cả Ginny, Harry vội lẫn trốn. Tuy nhiên, chú lùn vẫn len lỏi qua chân cẳng của đám đông mà chặn đường Harry trước khi nó vọt chạy được hai bước. Chú lùn búng dây đàn hạc nghe như đe dọa:

- Có một nhạc-thư gửi đến tận mặtARRY Potter đây.

Harry lăm le trốn chạy, miệng rên rĩ:

- Đừng làm ở đây mà!

Chú lùn càu nhàu:

- Đứng yên!

Chú túm chặt cái cặp của Harry để kéo nó lại.

Harry giật mạnh cái cặp ra, cần nhằn:

- Buông tôi ra.

Một tiếng rẹt vang lên và cái cặp của nó tét làm hai. Sách vở, đĩa phép, giấy da, và viết lông ngỗng của Harry rớt hết xuống sàn và bình mực của nó đổ ra văng tung tóe lên mọi thứ.

Harry bò khắp nơi để lượm lại đồ đạc của mình trước khi chú lùn bắt đầu cất tiếng hát, gây ra tình trạng tắc nghẽn giao thông trong hành lang.

- Chuyện gì đó?

Giọng nói kéo dài lạ lùng của Malfoy chọt vang lên. Harry càng thêm hấp tấp thu dọn đồ đạc của nó vô cái cặp rách, chỉ mong chuồn sớm trước khi Malfoy nghe lọt tai bản nhạc Tình yêu dành tặng cho mình.

Chợt lúc đó vang lên một giọng nói quen thuộc:

- Túm tùm ở đây làm gì hở?

Bây giờ hãy lắng nghe bài Tình ca dành cho cậu đây...

Huynh trưởng Percy xuất hiện. Harry gần phát điên lên, tìm cách chạy trốn cho lẹ, nhưng chú lùn đã kịp ôm chặt đầu gối nó, vật nó ngã xuống sàn. Ngồi đè lên mắt cá chân Harry, chú lùn nói:

- Được rồi đấy. Bây giờ hãy lắng nghe bài Tình ca dành cho cậu đây: Mắt chàng xanh như cóc ngâm tươi rói – Tóc chàng đen như tấm bảng đen – Em ước sao chàng là của em – Chàng quả thực siêu phàm – Vị anh hùng đã chiến thắng trùm Hắc ám.

Harry sẵn sàng đổi hết số vàng mình có trong ngân hàng Gringotts để được bốc hơi ngay khỏi chỗ này. Thu hết can đảm để cười theo tất cả những người đang đứng vây đầy chung quanh, Harry gắng gượng đứng trên đôi cẳng tê rần vì bị đè dưới sức nặng của chú lùn. Huynh trưởng Percy thì cố hết sức giải tán đám đông đang cười ngặt nghẽo, có người cười đến chảy nước mắt.

- Thôi đi đi, các em giải tán đi, chuông vào học đã reo năm phút rồi. Đi vào lớp ngay!

Harry nhìn quanh, thấy Malfoy cúi xuống lượm lên cái gì đó. Liếc xem qua một cách đều cang, Malfoy đưa cho Crabbe và Goyle cùng xem, và Harry nhận ra ngay là Malfoy đã lấy được cuốn nhật ký của Riddle.

- Trả nó đây!

Harry lạnh lùng bảo. Malfoy nói:

- Để coi Harry viết cái gì trong này.

Rõ ràng là Malfoy đã không để ý đến cái năm ghi trên bìa và tưởng là nó đang cầm quyển nhật ký của Harry. Những người chung quanh chợt im lặng. Ginny nhìn trừng trừng hết quyển nhật ký rồi đến Harry, sợ điếng cả người.

Nhưng Percy nghiêm nghị bảo:

- Malfoy, đưa trả nó cho Harry!

Malfoy vẫn vung vẩy quyển nhật ký trong tay khiêu khích Harry:

- Chừng nào tôi đọc xong đã.

Percy nói:

- Với tư cách Huynh trưởng...

Nhưng Harry không còn đủ bình tĩnh nữa. Nó rút cây đũa phép và hét lên:

- Expelliarmus! [(Uùm ba la úm ba li tổng đi con chuột xạo!)]

Thật không khác chi cảnh thầy Snape tước vũ khí thầy Lockhart. Malfoy bỗng thấy cuốn nhật ký phóng vọt khỏi tay mình, bay vào không trung. Ron toét miệng cười đưa tay đón lấy.

Percy hét:

- Harry, không được xài phép thuật trong hành lang! Anh sẽ phải báo cáo chuyện này, em có biết không?

Nhưng Harry bất chấp. Nó đã thắng Malfoy 1 – 0, và điều này có làm mất đi năm điểm của nhà Gryffindor thì cũng xứng đáng. Trông Malfoy giận dữ điên cuồng, nên khi Ginny đi ngang qua nó để vào lớp học, nó cay đắng quát vào mặt cô bé:

- Tao thấy thằng Harry không khoái bài tình ca của mày lắm đâu.

Ginny đưa hai tay lên bưng mặt chạy thật nhanh vô lớp. Ron nổi sùng, rút luôn cây đũa phép của mình ra, nhưng Harry đã kịp thời kéo nó đi. Nhờ vậy Ron không đến nổi ói ra ốc sên thêm một lần nữa.

Chỉ mãi cho đến khi tụi nó đến được lớp của giáo sư Flitwick, Harry mới để ý nhận thấy quyển nhật ký có cái gì đó bất thường: trong khi tất cả những sách vở khác của nó đều ít nhiều bị giầy mực tím lem nhem, thì quyển nhật ký vẫn trắng bong trắng bóc như chưa hề bị bình mực của nó đổ vấy lên. Nó định chỉ cho Ron coi, nhưng lúc ấy Ron lại đang gấp rắc rối với cây đũa phép: những cái bong bóng màu tím cứ thi nhau phình ra ở đầu đũa như hoa nở, khiến cho Ron chẳng còn hứng thú chú ý đến cái gì khác nữa.

Đêm đó Harry lên giường sớm hơn mọi người trong ký túc xá. Một phần vì nó nhắm nó không thể nào chịu nổi giọng ca của Fred và George thêm chút nào nữa. Hai người đó cứ hát ông ổng:

- Mắt chàng như cóc ngâm tươi rồi...

Nhưng một phần là do nó muốn xem xét lại quyển nhật ký của Riddle, một chuyện mà nó biết là Ron coi như chuyện mất thì giờ.

Harry ngồi trên giường, xăm soi từng trang giấy trắng trơn, không một trang nào có dính một chút vết mực ím. Harry lôi ra một bình mực mới từ ngăn tủ cạnh giường nó, chấm cây viết lông ngỗng vô bình mực, và nhều một giọt vô trang đầu tiên của quyển nhật ký.

Giọt mực long lanh trên trang giấy chùng một giây rồi biến mất như thể nó bị trang giấy nuốt gọn. Harry hồi hộp chấm cây viết lông ngỗng vô bình mực lần nữa và viết:

- Tên tôi là Harry Potter.

Dòng chữ long lanh trên trang giấy trong chốc lát rồi cũng lặn mất, không để lại một dấu vết gì. Nhưng, chuyện lạ cuối cùng cũng xảy ra: trên trang giấy, dòng chữ lại hiện ra từ từ, bằng chính màu mực tím của Harry, nhưng không phải những chữ mà Harry đã viết:

- Chào Harry Potter. Tên tôi là Tom Riddle. Làm sao mà bạn có được cuốn nhật ký của tôi?

Những chữ này cũng biến mất đi khi Harry bắt đầu viết tiếp:

- Có ai đó đã liệng nó trong bồn cầu tiêu và tôi lượm được.

Rồi nó nôn nóng chờ dòng chữ của Riddle hiện ra:

- Cũng may là tôi lưu giữ ký ức của mình bằng một cách khó phai hơn bằng mực. Nhưng tôi biết là có những người không bao giờ muốn cho ai đọc cuốn nhật ký này.

Harry ngoáy ngay hàng chữ mới:

- Nghĩa là sao?

- Ý tôi muốn nói là cuốn nhật ký này chứa những ký ức kinh khủng. Những điều người ta đã vui lấp. Những điều đã xảy ra ở trường Pháp Thuật và Ma Thuật Hogwarts.

Harry viết thật nhanh:

- Đó chính là nơi tôi đang sống. Tôi đang học ở trường Hogwarts và có nhiều chuyện khủng khiếp đang xảy ra. anh có biết gì về Phòng chứa Bí mật không?

Trái tim Harry đập dồn dập. Câu trả lời của Riddle cũng nhanh chóng hiện ra, chữ viết xiên xẹo, như thể anh ta cũng sốt ruột muốn trút nỗi lòng ra với Harry:

- Dĩ nhiên tôi có biết về Phòng chứa Bí mật. Thời tôi còn đi học, người ta chỉ nói về nó như một huyền thoại, chứ không hề tin là nó có thật. Nhưng đó là sự dối trá. Khi tôi đang học năm thứ năm, Phòng chứa Bí mật đã được mở ra và con quái vật đã tấn công nhiều học sinh, cuối cùng giết chết một trò. Tôi đã bắt được kẻ đã mở cửa Phòng chứa Bí mật và kẻ đó đã bị đui. Nhưng ông hiệu trưởng, giáo sư Dippet, xấu hổ về những chuyện đã xảy ra ở trường Hogwarts, nên đã cấm tôi nói ra sự thật. Người ta bịa ra một câu chuyện để giải thích là nữ sinh bị sát hại đã chết vì một tai nạn quái gở. Họ đã tặng thưởng cho tôi một huy chương xinh xắn, chạm trổ, mạ kim sáng chói, cho công lao đặc biệt của tôi và để tôi ngậm miệng làm thinh. Nhưng tôi biết chuyện đó có thể lại xảy ra. Con quái vật vẫn sống, và cái kẻ có quyền năng thả con vật quái vật ấy vẫn chưa bị bỏ tù.

Harry chấm mực lia lịa để viết trả lời gấp gáp đến nỗi cái bình mực bực mình hết sức.

- Chuyện đó hiện đang xảy ra lần nữa. Đã có ba cuộc tấn công và không ai biết kẻ chủ mưu trong những vụ này là ai. Lần tấn công trước đây xảy ra lúc nào?

Câu trả lời của Riddle có ngay:

- Tôi có thể chỉ cho bạn coi nếu bạn thích. Bạn không tin tôi cũng không hề gì. Tôi có thể dẫn bạn vào ký ức của tôi về cái đêm mà tôi bắt được kẻ đó.

Harry ngập ngừng, cây viết lông ngỗng của nó ngừng giữa chừng trang nhật ký. Riddle viết như vậy là ngụ ý gì? Làm sao mà có thể được đưa vào ký ức của người khác? Nó lo lắng liếc về phía cửa phòng ngủ, trời bên ngoài đã tối đen. Khi nhìn lại trang nhật ký, nó thấy mấy dòng chữ mới toanh hiện ra:

- Để tôi cho bạn xem.

Harry ngập ngừng trong tích tắc rồi viết hai chữ:

- Đồng ý.

Những trang sách bắt đầu bị thổi lật thật nhanh như thể đang bị cuốn trong một cơn gió lớn, rồi dừng ở giữa chừng của những trang tháng sáu. Miệng há hốc, Harry sửng sốt nhìn cái khung vuông của ngày 13 tháng 6 [(ở phương Tây, người mê tín coi ngày thứ sáu, 13 tháng 6 là ngày “xui”, đen tối)] dường như đang biến thành cái màn ảnh truyền hình tí hon. Hai tay Harry run rẩy cầm quyển nhật ký lên và dán mắt vào màn ảnh nhỏ. Và trước khi nó kịp ý thức chuyện gì đang xảy ra thì màn ảnh dường như lớn rộng lên rồi như thể nó bị hút

vào trong đó. Harry có cảm giác thân thể mình rời khỏi giường và đang lao đầu xuyên qua trang nhật ký mở rộng, bước vào một cõi mịt mù của màu sắc và bóng tối.

Rồi Harry thấy chân mình chạm đất. Nó đứng đó, rùng mình, trong khi những hình ảnh nhập nhòa xung quanh rõ lên dần và khiến nó phải tập trung chú ý.

Ông đang ngồi đọc một lá thư bên cạnh một ngọn nến.

Harry biết ngay mình đang ở đâu. Căn phòng hình tròn này cùng với những bức chân dung ngái ngủ rõ ràng là văn phòng của cụ Dumbledore. Nhưng sau cái bàn giấy lớn lại không phải là chính cụ Dumbledore mà là một lão phù thủy trông ốm yếu hom heo và héo quắt, đầu sói sọi, nếu không kể mấy sợi tóc bạc lưa thưa. Ông đang ngồi đọc một lá thư bên cạnh một ngọn nến. Trước đây Harry chưa từng nhìn thấy lão phù thủy này.

Harry lắp bắp chào:

- Con xin lỗi, con không cố ý xông vào đây, chẳng qua...

Nhưng lão phù thủy không hề ngẩng đầu lên. Ông cứ tiếp tục đọc, mặt hơi cau lại, vẻ nghiêm nghị. Harry bước lại gần bàn giấy hơn, tăng hắng:

- Dạ... Ơ... Con có nên đi ra không, thưa thầy?

Lão phù thủy vẫn không hề chú ý đến Harry. Ông ta thậm chí không hề tỏ ra có nghe Harry nói gì không. Harry nghĩ có thể lão phù thủy già lãng tai nên nó lấy hơi nói lớn tiếng, gần như hét:

- Con xin lỗi đã làm phiền thầy. Con xin phép đi ra ngay.

Lão phù thủy xếp lá thư lại và thở dài một cái, rồi đứng lên, đi ngang qua mặt Harry mà có vẻ như không hề nhìn thấy nó. Ông đi lại cửa sổ kéo màn lên.

Bầu trời bên ngoài cửa sổ văn phòng hiệu trưởng đang ửng đỏ lên màu hồng ngọc. Có vẻ như đang buổi hoàng hôn. Lão phù thủy lại đi trở về bàn làm việc, ngồi xuống, đan những ngón tay vào nhau, vận vẹo chúng nhẹ nhàng, mắt nhìn chăm chú cánh cửa.

Harry nhìn quanh văn phòng. Không có con phượng hoàng Fawkes, cũng không có những thứ đồ bằng bạc phát ra đủ thứ âm thanh ngộ nghĩnh, đây chính là Hogwarts của thời Riddle, và lão phù thủy ấy chính là ông hiệu trưởng thời bấy giờ, chứ không phải cụ Dumbledore. Còn Harry thì chẳng qua chỉ là một cái bóng ma tương lai, hoàn toàn vô hình đối với những người đã sống cách đây năm mươi năm.

Có tiếng gõ trên cánh cửa.

Lão phù thủy nói bằng một giọng mong manh:

- Mời vào.

Cửa mở ra, một nam sinh độ mười sáu tuổi bước vào, giở chiếc nón phù thủy chóp nhọn ra, trên ngực áo cậu là phù hiệu Huỳnh trưởng lấp lánh. Cậu thiếu niên này cao hơn Harry, nhưng giống Harry ở mái tóc đen tuyền.

Ông hiệu trưởng nói:

- À, Riddle.

Trông Riddle có vẻ căng thẳng:

- Thưa giáo sư Dippet, thầy cho gọi con ạ?

Thầy Dippet bảo:

- Con ngồi xuống đi. Thầy vừa mới đọc xong bức thư con gửi cho thầy.

Riddle thốt lên:

- A!

Thầy Dippet ân cần:

- Con trai của ta à, có lẽ ta không thể để cho con ở trường trong suốt mùa hè này được. Chắc là con muốn về nhà để nghỉ lễ chứ?

Riddle đáp ngay:

- Thưa thầy không ạ. Con rất muốn ở lại trường Hogwarts hơn là trở về chỗ... chỗ... đó.

Thầy Dippet có vẻ tò mò:

- Con về trại mồ côi của dân Muggle vào những ngày nghỉ phải không?

Riddle hơi đỏ mặt:

- Thưa thầy vâng ạ.

- Cha mẹ con là dân Muggle à?

- Thưa, cha con là Muggle. Mẹ con là phù thủy.

- Thế... cha mẹ của con...

- Thưa thầy, mẹ con mất sau khi sinh con, chỉ kịp đặt tên con là Tom, theo tên của ba con, và Marvolo, theo tên ông nội con. Những người ở Cô nhi viện kể cho con nghe như vậy.

Thầy Dippet chất lưỡi tỏ ra thông cảm. Ông thở dài:

- Tom à, có thể có sự sắp xếp đặc biệt cho con, nhưng vấn đề là trong hoàn cảnh hiện nay...

- Thưa thầy, có phải thầy muốn nói đến những vụ tấn công?

Nghe Riddle nói, tim Harry thót một cái. Nó nhích tới gần hơn, như sợ mình bỏ sót điều gì.

Thầy hiệu trưởng nói:

- Đúng vậy. Con trai của ta à, con phải thấy rằng ta mà cho phép con ở lại lâu dài sau khi niên học kết thúc thì quả là dại. Đặc biệt là với những bi kịch vừa xảy ra gần đây... Cái chết

của cô gái đó... Con cứ về trại mồ côi thì an toàn hơn. Thực ra, Bộ Pháp Thuật còn đang tính đến chuyện đóng cửa trường Hogwarts nữa kia. Chúng ta cũng gần xác định được... ờ... nguyên nhân của mấy chuyện không hay đó...

Đôi mắt Riddle mở to.

- Thưa thầy, nếu bắt được người nào đó... thì chắc mọi chuyện sẽ chấm dứt...

Thầy Dippet thốt lên một tiếng kêu hơi chói tai:

- Con nói gì?

Thầy ngồi thẳng lưng trên chiếc ghế cao hỏi tới:

- Riddle, có phải con có biết điều gì đó về những vụ tấn công?

Riddle nhanh nhẩu đáp nhanh:

- Thưa thầy, không ạ.

Harry tin là cái tiếng “không” đó cũng giống như tiếng “không” mà nó đã trả lời cụ Dumbledore.

Thầy Dippet lại ngả lưng ra ghế, hơi thất vọng:

- Con đi về được rồi đó, Tom.

Riddle đứng dậy, đi ra khỏi phòng. Harry đi theo nó.

Cả hai đi xuống bằng chiếc cầu thang cuốn xoắn tròn ốc, chui ra khỏi bức tượng đầu thú, đi vào một hành lang tối om. Riddle dừng bước. Harry cũng đứng lại, quan sát Riddle. Nó có thể đoán chắc là Riddle đang suy nghĩ dữ dội. Nó cắn chặt môi, trán nhăn lại vô số nếp.

Thế rồi, như thể đã quyết định xong, Riddle vội vã phóng đi. Harry cũng lặng lẽ bám gót. Cả hai không gặp ai hết cho tới khi đến lối vào Đại sảnh đường. Ở đó, phía cầu thang cẩm thạch, có một phù thủy cao lớn, tóc râu xum xuê màu nâu vàng, đang cất tiếng gọi Riddle:

- Tom, khuya khoắt như vậy mà trò còn đi lang thang hă, làm gì ở đây vậy?

Harry tròn mắt nhìn vị phù thủy này. Không thể ai khác hơn cụ Dumbledore hồi năm mười năm về trước.

Riddle đáp:

- Thưa thầy, con có chút việc cần gặp thầy hiệu trưởng ạ.

- Thôi, đi ngủ đi.

Thầy Dumbledore nói, ánh mắt thầy nhìn Riddle đúng y như cái nhìn soi mói mà Harry biết quá rõ. Thầy bảo:

- Tốt nhất là đừng có đi lung tung trong hành lang vào những ngày này. Không nên, từ khi...

Thầy thở dài nặng nề, chúc Riddle ngủ ngon, rồi sai bước chân bỏ đi. Riddle nhìn theo thầy đi khuất và rồi, quay mình thật nhanh, cầm đầu đi thẳng xuống những bậc thang bằng đá dẫn tới tầng hầm. Harry vẫn bám sát sau lưng.

Nhưng Harry hơi thất vọng, vì Riddle không dẫn nó vào một hành lang bí mật hay một địa đạo ẩn tích nào cả, mà lại vô chính cái tầng hầm nó vẫn thường học môn Độc dược với giáo sư Snape. Những ngọn đuốc không được thấp, tối om om, và khi Riddle khép cánh cửa lại, chỉ chừa một khe hở nhỏ, thì Harry chỉ còn có thể nhìn thấy Riddle đứng yên lặng canh bên cánh cửa, dăm dăm nhìn qua khe hở ra lối đi bên ngoài.

Harry có cảm tưởng như Riddle đứng đó ít nhất cũng cả tiếng đồng hồ. Tất cả những gì nó quan sát được chỉ là hình bóng của Riddle bên cánh cửa, dăm dăm nhìn qua kẽ hở, chờ đợi như một bức tượng đá. Vừa đúng lúc Harry hết mong chờ điều gì nữa và bắt đầu muốn trở về với thời hiện tại, thì nó nghe có tiếng cái gì đó di chuyển bên kia cánh cửa.

Có ai đó đang bò dọc hành lang. Harry nghe rõ người nào đó đang bò ngang qua căn phòng dưới hầm mà Riddle và nó đang núp. Như một cái bóng lặng lẽ, Riddle lách mình qua cánh cửa, và Harry làm theo y như vậy. Quên mất là tiếng nói hay âm thanh nó gây ra không hề bị người trong quá khứ nghe, Harry cũng rón rén đi sau lưng Riddle.

Cả hai lần theo tiếng bước chân trong khoảng năm phút, rồi Riddle thành linh đứng lại, đầu nghiêng về hướng vừa phát ra tiếng động mới. Harry nghe tiếng cánh cửa kẹt mở. Rồi tiếng của một người nào đó nói bằng giọng thì thầm khàn khàn:

- Đi thôi... tao đem mày ra khỏi chỗ này nha... Đi đi... Vô hộp đi...

Harry nghe giọng nói sao mà quen thuộc quá...

Riddle bỗng nhiên nhảy lùi vô góc quanh. Harry cũng lùi lại đằng sau nó. Một thằng bé tướng tá khổng lồ đang cúi lom khom trước một cánh cửa, bên cạnh là một cái hộp cũng thuộc loại khổng lồ.

“Chào Rubeus Hagrid.”

Riddle lên tiếng, giọng sắc lạnh:

- Chào Rubeus Hagrid.

Thằng bé khổng lồ đóng sập cánh cửa, đứng thẳng lên:

- Anh làm gì ở đây hả anh Tom?

Riddle bước đến gần hơn, nghiêm giọng nói:

- Đành kết thúc thôi. Tôi phải đem nộp trò cho thầy hiệu trưởng thôi, Rubeus à. người ta sẽ đóng cửa trường Hogwarts mất, nếu các cuộc tấn công tiếp tục diễn ra.

- Anh nói gì...

- Tôi nghĩ trò không có ý định giết ai hết. Nhưng mấy con quái vật không phải là những con thú ngoan lắm. Chắc là trò chỉ thả nó ra để chúng vận động chút đỉnh, và chúng...

Thằng bé khổng lồ lùi lại, dựa lưng sát tường la lên:

- Nó không hề giết ai hết!

Harry có thể nghe thấy những tiếng ào ào, lách cách vang lên phía sau thằng bé khổng lồ ấy.

Riddle càng tiến đến gần hơn:

- Thôi đi, Rubeus. Ba má của cô gái bị giết ấy sẽ đến đây ngày mai. Ít nhất là trường Hogwarts cũng phải đảm bảo với họ là kẻ giết con gái họ phải bị trừng trị...

Thằng bé khổng lồ rống lên:

- Không phải nó!

Tiếng của Rubeus vang vọng trong dãy hành lang tối om.

- Nó không giết! Nó có giết ai đâu!

Riddle rút cây đũa phép ra, bảo:

- Tránh qua một bên!

Câu thần chú của Riddle khiến một tia lửa lóe sáng lên, chiếu rọi cả hành lang. Cánh cửa sau lưng thằng bé khổng lồ mở tung ra với một sức mạnh khiến nó bắn văng vô bức tường đối diện. Từ trong phòng bò ra một quái vật khiến Harry phải thét lên một tiếng rú dài khủng khiếp, nhưng không ai nghe được.

Một con quái vật to dềnh dàng, mình đầy lông lá lừng lững trên một mớ chân cẳng đen thui, một đám mắt lấp lánh, và một cặp cẳng bện như lưới lam.

Riddle lại giơ cây đũa phép lên lần nữa, nhưng quá trễ rồi. Con quái vật trên đường bỏ trốn đã xô ngã cả Riddle, xông lên hành lang và biến mất. Riddle gượng đứng lên, ngó theo con quái vật, nó giơ đũa phép lên, nhưng thằng bé khổng lồ nhảy lên mình Riddle, giật phắt cây đũa phép, rồi nhảy xuống, gào lên:

- KHÔÔNG!

Cánh mờ đi, bóng tối lan kín. Harry có cảm giác như mình đang rơi xuống, và rồi rớt phịch xuống chiếc giường của mình trong phòng ngủ tháp Gryffindor, với tư thế tay chân giang ra như đại bàng sải cánh, quyển nhật ký của Riddle đặt trên bụng nó, vẫn mở.

Harry chưa kịp kịp hoàn hồn thì cánh cửa phòng ngủ mở ra, Ron bước vào và nói:

- Thì ra bồ ở đây.

Harry ngồi dậy. Nó đang toát mồ hôi và vẫn còn run rẩy.

Ron nhìn Harry lo ngại:

- Sao vậy?

Harry thở hỗn hển:

- Ron ơi, chính là bác Hagrid. Người đã mở Phòng chứa Bí mật cách đây năm mươi năm chính là bác Hagrid.